

UITSPRAKEN

Auke ten Hoeve
1957

Soms kan iemand een uitspraak doen die levensbeschouwelijk van aard kan zijn en iets zegt over diens doen en denken. Door anderen ben ik gewezen op de volgende uitspraken die ik heb gedaan.

Ja, het gras is bij de buurman groener. Maar, als je even de moeite neemt om ook naar de andere kant te kijken, dan zie je daar iemand zonder gras. Weet blij dat je nog gras hebt, ook al is het dor.

Als je een kopje op de tafel zet en aan jullie vraag hoe deze eruit ziet, dan krijg ik verschillende meningen. De ene ziet een plaatje daarop, de ander ziet een oor daaraan. Het geeft geen zin om anderen te overtuigen wie gelijk heeft. We hebben over hetzelfde kopje, ook al is het perspectief verschillend. Beter is om samen om het kopje heen te lopen en dan zie je dat iedereen gelijk heeft (of niemand gelijk heeft). Begin daarmee bij elk debat, wees terughoudend in je eigen gelijk. Durf je te verplaatsen in iemands anders perspectief. We hebben het uiteindelijk over hetzelfde.

Niemand kan de toekomst voorspellen, wel de toekomst verkennen. Waarom dan blindvaren en geen plan B hebben.

Waarom heb jij een navigatiesysteem in je auto. Ook dan weet je niet of de voorgestelde route de uiteindelijke route wordt. Er zijn altijd onzekerheden en onverwachte gebeurtenissen. Toch blijf jij dat systeem gebruiken. Het systeem berekent dan een alternatief. Waarom dan niet bij Beleid. Als er een tegenslag is, dan ben je wel in staat om tot een alternatief te komen en sta je niet met lege handen. Welke koers het dan ook is, dat is dan aan jou.

De wijk, buurt en straat zijn van de mensen die daar wonen en niet van bestuurders, ambtenaren architecten, ontwerpers etc. Zij mogen de burgers bedienen (en niet andersom).

[Deze uitspraak was tijdens een landelijk congres alwaar professionals zaten te praten over hoe de stadsvernieuwing aangepakt moest worden. Geen woord over burgers en geen enkele burger die was uitgenodigd om aan dat congres mee te doen. Het heeft boze gezichten opgeleverd en werd ik uitgemaakt als Schaefer II (bekend om zijn uitspraak 'in gelul kun je niet wonen')]

Als ambtenaar ben ik nog steeds huisschilder. Als een klant wil dat dat ene behangetje aanbreng, dan zeg ik 'top wat mooi, dat moeten we doen'. Als volgend jaar diegene weer aan ander behangetje wil, dan is het nog steeds 'top wat mooi, dat moeten we doen'. Het is aan het politiek-bestuur welke kleur de muur krijgt of (weer) overgeschilderd moet worden met een andere kleur. Het is aan mij als vakman om dat weer netjes te doen.

Begrijpen is niet hetzelfde als begrip hebben. En, begrip hebben is niet hetzelfde als gelijk geven. Je hoeft niet met elkaar eens te zijn, maar je kunt altijd opbrengen om de ander te willen begrijpen en zelf begrip daarvoor te hebben.

In de middeleeuwen zaten monniken opgesloten in hun klooster en waren voortdurend onderling in gesprek over hoeveel engeltjes er passen op een speldenknop. Ondertussen vergaten zij de noden van de mensen buiten de muren van hun klooster. Tegenwoordig zijn wij dat zelf, opgesloten in ons eigen gelijk. We lopen onszelf voor de voeten.

Er zijn twee mensen die een ree zien. In beide gevallen hoor je een klik en vervolgens zeggen: 'Oh, wat mooi!'. Ze hebben eenzelfde emotionele beroering. Bij de ene was dat een fototoestel, bij de ander een geweer. Ze zullen elkaar niet begrijpen. Dat is niet erg, maar heb samen wel daarover.

Extraversie is de norm geworden, het out-going zijn. Vergeet niet dat de ene helft van de samenleving introvert is en deze groep onderschikt maakt en zij maar zich moeten aanpassen (door ook maar out-going te zijn). Introversie is geen slechte eigenschap en deze mensen zijn niet minder waard. Sterker nog, het zijn juist de introverten die problemen oplossen (die door extraverten zijn ontstaan). Geef mij maar de introverte mens.

[In feite is er een tussencategorie. Dat zijn mensen die een mix zijn van introversie en extraversie. Daartoe behoor ik, maar ik ben hoofdzakelijk een stil iemand die graag zit te luisteren, maar, ik kan ook op de praatstoel zitten en losbranden over een bepaald vraagstuk]

Politiek = psychologie. En, politiek kom je overal tegen, niet alleen in 'Den Haag' of bij een gemeenteraad. Wat thuis in het gezin of binnen je familie gebeurt, is hetzelfde wat je in organisaties en de politieke arena tegenkomt. Immers, niemand heeft exacte dezelfde stelsel met waarden, normen en opvattingen. En, dat kan soms botsen of schuren. Overal gebeurt dat en het is fascinerend hoe men botsing (tracht) te voorkomen of (frontaal) de botsing aangaat of er een compromis wordt gesloten. Het laat zien hoe de onderlinge verhoudingen (op dat moment) zijn en hoe men met elkaar wil omgaan (uit de lieve vrede wellicht).

[Wat hier schuil gaat, is dat ik (door mijn opleiding) ook op een antropologische wijze naar Politiek kijk (waar dan ook). In die zin was ik ook geen doorsnee Raadsgriffier. Maar, je ziet ook oplossingen die andere niet (direct) zien. Door deze manier van doen en laten, dreig ik ook minder snel onderdeel te worden van politiekspel. Maar, dat maakt ook dat mensen mij afstandelijk vinden en dat ik (als 'buitenstaander') 'observerend spreek' en soms zelfs 'belerend'. Of, zoals iemand ooit dat metaforisch heeft beschreven: jij doet niet aan het spel mee, maar staan aan de zijlijn en geeft commentaar]